

Ванцаров с банското си наречие говореше някак меко и на "я".

В спортните упражнения беше назад, но често пъти ни е учудвал със сръчност и сила, която в много случаи му е липсвала. Така например, той не можеше да изкачва шведската стена на уредите, защото се клатушкеше и падаше. Един ден стисна зъби и като котка се изкатери до горе на стълбата много бързо и учудващо. При един пожар, който стана в шивалната работилница на училището, а над нея имаше взривни материали, при превогата Ванцаров остана последен в помещението, захванал наопънки панталоните си, се мъчеше да ги обуе и в тази си работа ту падаше от леглото, ту ставаше, не се сещаше да излезе и да се строи за пожарна тревога.

Страхуваше се от бъдещето. В стиховете си възпяваше парните турбини, морето, белите чайки и вечната борба за хляб. Винаги беше готов да даде последната си стотинка на нуждаещия се.

Ванцаров имаше и любовни преживявания, но не познавах момичетата, по които копнееше, тъй като те бяха от неговия край.

През време на практическия ни стаж малко време бях с него. Когато той стажува в Русе - флота и на остров "Матей", в кубрика на "Черноморец" и "Беломорец" писа много стихове. Обичаше Пирин и много често говореше за Ел-тепе, Папаз-гьол, Кончето и др. местности в тази красива планина. При напускане на училището Ванцаров произнесе реч, за която се страхуваше да не бъде арестуван, поради изказаните в нея мисли. Когато завърши, той постъпи на работа в Бараково, а след това в железниците и живееше в София.

От многото среци, които сме имали, след завършване на училището, разбрах от него, че смята за нищожен онова, което е писал в училището и се срамува от това писано. У него беше настъпил пролом след като постъпи в железниците. Това е станало през годините 1937-1938.